

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia XXV. Et ascendit in montem, ac uocat ad se quos uoluit ipse, & uenerunt ad eum. Et fecit duodecim, ut essent secum, & ut emitteret eos ad prædicandum, utq[ue] haberent potestatem sanandi ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

Ioan. 1.
Gen. 3.

enim morbos pellit, quorum origo ex peccato est, & quibus peccatricem carnem flagellat & castiga-
Deus, peccata quoque tollat oportet. At idem spiritibus quoque immundis imperat, qui servitute oc-
culcare debuit, sicuti primis parentibus olim Deus promiserat. In presenti tamen spiritus immundus
loqui non patitur, cum quia tempus manifestationis ipsius inter gentes nondum aderat, tum quod in-
dignum est, diaboli mendaciorum patris testimonio eum commendari, qui aterna est Dei patris ve-
ritas. Nec admittendum fuit, ut diaboli testimonium Christi & uniuersam nostram salutem casum
suspectam faceret, sicuti alibi copiosius à nobis dictum est. Nostrum fuerit, simili studio Christum
sectari, & curare ut per fidei contactum ipsi uniamur. Ita enim fiet, ut ipse merito à peccatis liber
& diaboli tyrannide liberati, in ipso & cum ipso eternum uiuamus. Illi debetur benedictio, honor,
gloria & potestas in eternum. Amen.

H O M I L I A XXV.

Et ascendit in montem, ac uocat ad se quos uoluit ipse, & uenerunt
ad eum. Et fecit duodecim, ut essent secum, & ut emitteret eos ad præ-
dicandum, utq; haberent potestatem sanandi morbos & eiciendi dae-
monia. Et imposuit Simonì nomen Petrus: & Iacobum filium Zebedæi,
& Ioannem fratrem Iacobì, & imposuit eis nomina Boanerges, quod
est, filij tonitru; & Andream, & Philippum, & Bartholomæum, & Mat-
thæum, & Thomam, & Iacobum Alphaï filium, & Thaddæum, & Si-
monem Cananæum, & Iudam Iscariotem, qui & prodidit illum.

Argumentum
& usus præ-
sentis loci.
Ioan. 15.
Marc. 1.
Lucæ 4.

Inter Dei beneficia, nullum potest filium Iesum Christum, præstantius & salutari-
quod uerbum suum miseris mortalibus manifestari dignatur. Per hoc enim de sua uoluntate
edocet, sicut nos ipsi amicorum loco esse testatur, & simul miseros nos & indignos ad regni sui
aeterna consortium colligit. Non temere ergo Christus Iesus docendæ munus ad se quoque pertinet,
& se illius ergò in mundum uenisse testatur, sed docendo potissimum exercuit, quam diu in terris re-
satus est. At quia ille, quo ad humanam naturæ conditionem, solus omnibus locis simul suffragari
poterat, & peracto nostræ redemptionis negotio terras erat relinquiturus, certos aliquos discipulos
vulgaretur. De horum electione in presenti Marcus agit, qui locus non modo de Apostolorum
doctrina, uerum etiam totius ministerij ecclesiastici ratione nos iudicare docet. Quare singulas
stantias diligenter inspicere non parum proderit.

I. Christus ipse
apostolos insti-
tuit.

1. Pet. 1.
Ephes. 4.
Matthæi 24.

2. Reg. 4.

Primum totius negotij auctor proponitur, Dei filius Iesus Christus, qui solus & non datus
hominis ministerio aditus, Apostolos hosce elegit. Unde patet ministerium uerbi, non inueni-
nentum, sed diuinum institutum esse. Ut enim duodecim hosce Christus ordinauit, ita uelut
olim suo spiritu prophetis adfuit, & nunc etiam ecclesie sue Apostolos, doctores & pastores datus
sueuit. At quia de hoc supra diximus, pauca hæc modo sufficiant. In presenti uero Christi
uidentia & indefessum studium considerari debet, quo instar optimi patris familiaris sua demer-
est. Ecclesie prospicit, ne post ipsius de terris discessum electi salutis doctrina desituantur. Ita uero
suo exemplo omnes illos officij admonet, quorum fidei & cura ecclesia commissa est: ut non tam
contenti, si ipsi fideliter doceant, uerum etiam de successoribus cogitent, quorum opera uerbi doctrina
in ecclesijs conseruetur. Fecerunt hoc ante Christum inuenerunt præstantissimi prophetarum, Sa-
muel & Helisæus, quos discipulis pluribus conuixisse, & illos priuatim instituisse, facta in
testatur. Et per Amos prophetam Iudæis hoc grauisimum criminis loco Deus obiecit, quod Neque
suis uinum propinquare, id est, quod sibi & uerbi ministerio consecratos iuuenes educatione uel
riori corruerint, & intemperantiæ assuescerint, ut in ipsis uerbi doctrina in contemptum uenerit.
Fuit ergo hæc res omnibus seculis cura ipsi qui religionem saluam esse uoluerunt: & hoc sui officij
viderunt sanctissimi reges & principes, quorum libertate collegia & monasteria fundata atq;
tata sunt, ut in illis alantur & instituuntur bone indolis atq; spet iuuenes, quibus aliquando acce-
deret lo-

vera committi possit. Nec ignoravit olim quantum hoc momenti habeat ad conservandam religionem

Deinde vi negotium hoc Christus tractavit commemoratur. Monsem ascendit, & illic, Luca 11. Quomodo

Tertio finem triplicem ostendit Marcus, in quem discipuli isti electi sunt. Primus est, ut cum

Porro tribus hisce univsa ministrorum verbi officia comprehendere possunt. Debent illi Christo

Apostoli sine electi, & quid in ministrorum electione faciendum.

Lucæ 6. Iste 30. 56. Amos 2. Act. 1. 13. & c. 1. Corinth. 3. 4. 2. Corinth. 3.

II. In quem finem Apostoli electi sunt.

Ioan. 15. Act. 1. 10. & c. Marci 6.

Officia ministrorum verbi.

Matth. 28. Galat. 1.

1. Timoth. 4.

2.

Matth. 25.

Ezech. 3. & 33. Ioan. 1.

1. Cor. 9.

Amos. 3.

fasisse constat, quando illis non amplius opus est: at quod illis olim figurabatur, id ministris persequi prestare debent: ut nimirum animabus vel infirmis in fide & conscientia terroribus percipi, vel peccatorum aestu ad mortem laborantibus medeantur, & satanam regno suo pellant. Et si in mendaciis & homicidiis ab initio. Regnat ergo per mendacia, falsam doctrinam, falsos cultus, idololatram, ambitionem, avaritiam, odium, intemperantiam & omnis generis peccata, quibus homines cum seipsum alios perdunt, quoad corpus & animam. His fortiter obstare, & ita satanae regnum evictum veniit. Fecerunt hoc olim Apostoli, & hodie non minor idem faciendi necessitas nobis incumbit, quando passim occurrunt, qui fidei & salutis suae incerti miser languent, multis vero in locis satanarum imperium obtinet, & illius regnum apud eos quoque hominum incuria instauratur, quos et alius tyrannide Christus iam pridem liberaverat. Nimirum ergo imprudenter quidam a ministris nostri destitiam exigunt, nec ea ab illis volunt reprehendi, per quae satan potissimum regnat, quem Christus per illos evictum vult.

Nomina Apostolorum.
Matth. 10.
Luc. 6.
Act. 1.

Humilis Apostolorum conditio.

His Apostolorum duodecim nomina subijciuntur, quae a tribus Evangelistis spiritus sanctus censeri voluit, partim ut certò nobis constet, quos nam pro fidei nostrae doctoribus agnosceret debemus, nec aliquos audiamus, qui Apostolorum titulis turpidi, diversa ab illis tradidit: partim ut deusdem & studium agnoscamus, qui (ut David Psal. 34. docet) suorum nomina & memoriam servare solet, qui in regno suo propagando fidelem operam navant: quod in eum finem observari debet, ut quis huius mundi iudicij aut calumnijs nos ab officio, cui nos Deus destinavit abduci patiamur. Inter multa autem quae in hoc catalogo notanda veniunt, haec mihi potissima videntur.
Primum, quòd eorum nomina absq; omni ambitioforum titulorum fastu spiritus sanctus reple, quibus nihil ynquam praestantius orbis habuit, nec in posterum habiturus est. Pugnata hoc non cum di tanummodo consuetudine, qui magnificos titulos ambitiose capiat, & sepe pro illis ferre & prodicant: verum etiam cum illorum exemplo, qui sese Apostolorum successores dicunt, & legitime illorum ministri censeri volunt. Quid enim inter hos aliud quàm Sanctissimos, Reverendissimos, Excellentias, Gratias, Paternitates, & infinita eius generis deliria insulas simul & turpia barbariem redolentia audias? Quin in ipsas scholas penetravit ambitio, ut inanes & superbia doctorum & Doctorum titulos pecunijs redimant, qui mox humilitatis & crucis Christi praemium fieri debebant, ut de ijs nunc nihil dicam, qui vbi per multos annos ecclesiae doctores fuerunt, iam nunc Doctoratus honores ambiunt, ut vel solidam plebem in maiorem sui admirationem rapiam, vel principes ampliores & quatuordecim magis dignitates obtineant. Quàm verò hoc alienum sit ab illorum professione, tam praesens hoc Apostolorum exemplum, quàm Christi praecipuum docet, qui ut nospe negemus, & mundum hunc omnem calcemus admonet. Vide Matth. 16. Idem Matth. 23. scribitur, quod Iesus hoc nomine reprehendit, quòd salutationes honorificas in foro & Rabbinijs titulos appetit, & mox addit: Vos autem ne vocemini Rabbi. Unus est enim doctor vester, Christus, omnes autem vesteres estis. Et ne quis hoc illi vel temere excidisse, vel ad Iudaicum modò Rabbinijs titulum referre debere putaret, idè paulò post repetens ait: Ne vocemini doctores. Unus est enim doctor vester, Christus. Scio quid hic objiciant, qui in Academijs eiusmodi splendore gaudent, vel etiam ex eo quòd in officio ciunt. Neque eos damno, qui bonarum artium candidatos honoris publici spe ad studia excitant. Medicos & Iuriconsultos non sine publico sui studij & diligentiae testimonio admittunt. At Evangelij autem ministri ambitionem omnem alienam esse velim, quibus legitimum ecclesiae examen & ordinariae electionis testimonium sufficere debet: nec video quàm procul à Simonia spectet ab officio iste, quo ad ecclesiae ministerium non admittuntur, quàm qui titulos eiusmodi prius percursum redemerunt.

Quorundam nomina mutata.
Matth. 16.
Matth. 26.

Secundò quorundam nomina Christus mutasse dicitur. Simòn enim Petrum vocavit, & Petrus nomen mirum, & spirituali petra, quam alibi confessus est. Ioannem verò & Iacobum tonitruum vocavit, propter caelestem doctrinam qua hominum mentes movere debebant. At si discipulos spectemus, nimirè tales fuisse patet in presenti. Quare quales aliquando futuri sint Christus numerare, & imitari quibus mox passuri erant occurrere & mederi voluit. Quia enim Christum negaverat Petrus, nominis recordatione illum officij admoneri oportuit, ut ad petram Christum revertebat, per hunc lapsum fidei constantia sarciret. At alteri illi, Ioannes & Iacobus, mundo nimis additi primatus

primatum inter Apostolos ambituri erant. Ergo tonitruum filios dici vult Christus, ut terrena loqui
 Math. 20.
 Matheo, et celestes voces conent, quibus hominum mentes penetrant, et peccatorum agnitione ter-
 rita, vero et ardenti salutis studio accendant. Admonet locus hic, quis nominum verus usus sit,
 Vetus nominum.
 que non absque Dei providentia nobis obtingere multa exempla docent. Quod si ergo eorum nomi-
 nis appellamus, quos olim fideles Dei seruos et amicos fuisse constat, illorum fidem nos quoque imi-
 tari debere meminerimus. Imprimis in Christianorum nomine, quod commune est omnibus nobis, co-
 Afor. 11.
 gendum erit, nos illud a Christo habere, quem ita dici oportuit, ut eum constaret esse unctum illum,
 quem sui populi regem et sacerdotem Deus ab eterno constituit. Illum ergo regem et sacerdotem agno-
 scamus, illum audiamus, illi credamus, qui nos quoque reges et sacerdotes facere dignatus est. Vbi o-
 Apoc. 1. s.
 bert illorum cecitas arguitur, qui inter nostri seculi de religione controversias, se nescire dicunt, quem
 nam audire, et cui credere debeant. At qui Christum profiteris obone, et Christianus diceris. Quem
 ergo aliam, quam Christum, audias? Cui alij, quam Christo, credas? Sed de his alibi fortassis plura
 tractatur.

Tertio inter electos Christi Apostolos Iudas proditor numeratur. Vbi admirandum diuina pro-
 ludas proditor.
 uidentia consilium occurrit, cuius ratio humani ingenij acumine nunquam satis inquiri potest. Quoad
 Apostolis con-
 vero nostram institutionem, hoc exemplo Christus docere voluit, nunquam defuturos qui religionem
 numeratur.
 castam faciant, et sub ipsius nomine de ipso et membris ipsius negociantur. Et sane Iude sectatores
 a Pet. 2.
 et successores sunt, quorum hodie veritatis doctrinam produunt, Dei gratiam et Christi meritum
 pro pecunia vendunt, aut sub Euangelij pretextu sua quaerunt. Illos ergo nos cauere deceat, ne falsis
 nominis imponant. Gloriantur hodie Romani Pontifices Apostolorum successione, cathedra Pe-
 tri, et legitima ordinatione ecclesie. Demus illis haec omnia. At tamen Iude instar negotiationem
 exercens, cum Christi et quae ille nobis meruit pro pecunia vendant. Non est ergo, quod Petri autho-
 ritatem nobis obijciant. Quin potius edigite, quid D. Bernharde respondeant, qui in Sermone ad
 Clerum in Concilio Remensi, episcoporum sui seculi mores acerrime reprehendens, inter alia inquit:
 Dixit Dominus ad duodecim: Nonne ego vos duodecim elegi, et vnus ex vobis diabolus est? Do-
 minus Iesu cum esset electio illa in manu tua, quare elegisti diabolum episcopum? Fratres, sic facit Ie-
 sabode eligens sibi multos diabolos episcopos. Et mox, Episcopi huius temporis auaritiam quomo-
 do deluunt? Quod enim sine miserabili gemitu dici non potest, Christi opprobria, sputa, flagella, cla-
 uis, lanceam, crucem et mortem, haec omnia in fornace auaritia constant et proficiant in acquisitio-
 nem turpium lucri, et pretium vniuersitatis suis marisupijs includere festinant, hoc solo sane à Iuda I-
 schariata differentes, quod ille horum omne emolumentum numero denariorum compensauit, isti voraciore
 insulauit lucrorum infinitas exigunt pecunias, et c. Dicta sunt haec ante annos quadringentos: quae si
 nostri illi de se dici nolunt, agendum ostendant, quid ab eo tempore in Curia Romana, aut episcoporum
 moribus, aut etiam tota ecclesia in melius sit reformatum? Videndum tamen quoad Euangelij pro-
 fessione, ne paucorum vitia omnibus in genere imputemus, vel Euangelij doctrinam improbe calum-
 niemur propter eos, qui illa ad suam libidinem abutuntur. Ita enim magistratus quoque, coniugium
 nem, artes, et in vniuersum omnes hominum ordines damnari mererentur, quando in singulis aliquos
 referre licet, qui officij sui parum memores, affectibus suis plus aequo indulgent. Nos potius Christi
 doctrinam audiamus, quam ille Apostolorum ministerio toti orbi proposuit, illam sectemur, ut olim
 caelesti gaudio fruamur cum Christo Iesu, Domino et saluatore nostro, cui debetur benedictio, honor,
 gloria et potestas in eternum. Amen.

HOMILIA XXVI.

Et veniunt in domum, & conuenit iterum turba, sic ut non liceret
 illis uel panes edere. Et cum audissent qui ad illum attinebant, exierunt
 ut illum prehenderent. Dicebant enim: Alienatus est mente. At scribae
 qui ab Hierosolymis descenderant, dicebant: Beelzebul habet, & per
 principem daemoniorum eijcit daemonia.

Quoniam vniuersa nostra salutis ratio, quoad nos, in hoc potissimum versatur, ut Christum
 agnoscamus et amplectemur, in quo solo quaecumque ad salutem faciunt, Deus nobis offert: ipse
 Argumentum
 et usus presen-
 tis loci.
 1041. 17.